

Som Betingelse for, at den Trængende skal være berettiget til det i § 64 indeholdte Beneficium, at den Understøttelse, der ydes ham, ikke betragtes som Fattighjælp, er der stillet Fordring om, at han skal have opnaaet en vis Alder (60 Aar), at han ikke ved Dom maa være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at han ikke tidligere maa have nydt Fattighjælp; den, der een Gang som selvstændig Person har været i Berøring med Fattigvæsenet og har staaet under dets Forsorg, turde der ikke være nogen Anledning til at beskylte paa den heromhandlede Maade. Ved Siden heraf er det derhos fordreret, at Paagjældende paa virksom Maade har bestræbt sig for at sikre sig imod at falde Fattigvæsenet til Byrde. Det er ikke absolut forlangt, at han skal have gjort Skridt til at sikre sin Alderdom — til noget virkeligt effektivt i saa Henseende vilde der udtrædes mere, end den, der ubelukkende er henvist til at leve af sine Hænders Gjerning, i Reglen vil være i Stand til at præstere —, hvorimod det f. Ex. er anset for tilstrækkeligt, at han i de sidste 10 Aar har været Medlem af en Sygekasse, hvis Love ere godkjendte af Indenrigsministeren, medens det iøvrigt er overladt til Kommunalbestyrelsens Skjøn at afgjøre, hvorvidt han har vist saadan Bestræbelser. Dette Skjøn kan indankes for de i § 59 nævnte Myndigheder, medens Sagen selvfølgelig ikke kan indbringes for Domstolene ifr. § 68.

Den i § 65 indeholdte Bestemmelse sigter til at støtte dem, der ved at indtræde i en Sygekasse have gjort deres for at sikre sig i Sygdomstilfælde, og turde bidrage til at opmuntre Befolkningen til at benytte det Gode, Sygekasseinstitutionen tilbyder. Sygekassens Love skulle være godkjendte af Ministeriet, og Rarigheden og Omfanget af den Understøttelse, der efter Sygekassehjælpens Ophør kan ydes uden at faa Karakter af Fattighjælp, er stillet i Forhold til det Gode, Bedkommende selv har sikret sig gjennem Sygekassen.

At de i §§ 64 og 65 ommeldte Begunstigelser ikke bør tilkomme Ublændinge, der ikke have Forsørgelsesret heri Landet, turde være en Selvfølge.

Medens Understøttelser som de heromhandlede i Reglen bør ydes Vedkommende i deres Hjem, kan der dog være Forhold, hvor de ikke kunne eller bør gives de Paagjældende til ukontrolleret Anvendelse, og det er derfor i § 66 bestemt, at Understøttelsen, hvor Forholdene tale derfor, kan bestaa i Anbringelse i dertil bestemte Asyls, Hospitaler eller lignende, hvorimod det er en Selvfølge, at de Understøttede ikke kunne anbringes i de almindelige Forsørgelsesanstalter for Almisselemmer.

Udbredelsen af Understøttelsen bør ikke ubelukkende falde Opholdskommunen til Last, naar denne ikke tillige er Vedkommendes Forsørgelseskommune; dette kunde lede til, at Kommunerne søgte at befri sig for de affældige Gamle for ikke at blive stedte i den Nødvendighed at forsørge dem. Det er derfor foreslaaet, at Udgifterne skulle deles mellem Opholdskommunen og Forsørgelseskommunen i samme Forhold som almindelig Fattighjælp

Til Kapitel VIII.

Da Bestemmelsen i Lov af 16de Februar 1856 § 1 angaaende Erhvervelse af Forsørgelsesret i Fattigdistrikterne paa Færøerne ogsaa finder Anvendelse paa de i det øvrige Kongerige fødte Personer, hvilke ligeledes kunne erhverve Forsørgelsesret i Fattigdistrikterne paa Island overensstemmende med den almindelige Regel i Reglement af 8de Januar 1834 § 6 ifr. Plakat af 6te Juli 1848, er det for at tilvejebringe den fornødne Ligelighed anset for nødvendigt at optage nogle nærmere Bestemmelser angaaende det indbyrdes Forhold i Forsørgelsesanliggender mellem de her værende og de færøiske og islandske Kommuner ifr. § 70.